

ΚΩΣΤΑΣ ΛΟΓΑΡΑΣ
ΕΦΤΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ

1

Είμαι αυτός
κι αφηνομαι στο χερι του θεου
που προχωρει μοναχος
διπλα στη θαλασσα
Βραχια κοφτα και δεντρα γκρεμισμενα
με μάτια αθωα
με παιρνουν και μ αφηνουν
 πετρες αιωνιες
 και νερα γαλαζια.

2

Φευγω λοιπον
για να κρατησω ζωντανο
το αθωο βλεμμα
και μυστικα
να γινει εγω
κι εγω να γινομαι,
να γινομαι μικρο παιδι κι αθωο
καρπος ερωτικος
και να ωριμαζω μεσ στο βλεμμα σου
στους ισκιους των μαλλιων σου
να κοιμαμαι
μακρια απο τον κοσμο
μακρια.

3

Ταξιδεψε σε τοπο ωραιο
και βουτηξε στη θαλασσα
που κοβεται στα δυο
σαν μηλο

ή σαν ξερος καρπος
 και ξαπλώσε το γαλανο κορμι στις πετρες,
 περπατησε στα κυματα
 πελαγισιος θεος,
 που κατεβαινει απ το βορρα
 και αγκαλιαζει
 τα νησια και τα βουνα
 την απλα του πελάγου.
 Είναι; δεν είναι;
 Τι αερακι που φυσα
 και παιρνει τα μαλλια σου
 στον Πορο και την Ασσο
 στ ανοιχτα σε ταξιδευει
 πανια και φλαμπουρα.
 Μενεις ακινητος εκει
 και ανασαινεις
 εδω κι εκει ωραιο πρωι
 λαλια πουλιου που ακουστηκε ωραιο μηνα
 Ιουλιο
 ψιθυρισμα στ αφτι
 που δεν θα ξανακουσω.

4

Εγω
 ο μοναχός προσκυνητης νησιων
 καλπάζοντας — τι λεω; —
 πετώντας συρριζα στους βραχους
 στους δρομους που ελισσονται ως τις ψηλες κορφες
 ξαναγυρνω στην Ασσο.

5

Γιατι να ρθω;
 Τα οραματα της ποιησης
 σε γεννησαν μοναχα
 σε φερανε
 και μεσα στην παλαμη μου
 σε κρατησα
 μικρο χορταρι κιτρινο του ηλιου
 φυσηξε παλι αερακι θεικο.
 Εφτανε αυτο.

6

Λοιπον
δεν ειναι μακρια οι ουρανοι
το αερακι διπλα μας
μπαινει και βγαινει μεσα μας
μια θαλασσα σε σπηλαια βαθιά.
Οπου κι αν παμε
μαζι μας ταξιδευουν οι θεοι
και κολυμπουν στις ιδιες θαλασσες
μιλαν στη γλωσσα τους κι ακουμε
κλεινουν τα ματια τους
τ ανοιγουν
οπως κι εμεις
που ειμαστε
ή που γινομαστε μαζι μ αυτους
θεοι μεσα στο χρονο.

7

Το σωμα μου θα ισορροπησει
ιπταμενο
σε κορυφες κυματων
οταν μια μερα μακρινη
ο ερμαφροδιτος θεος
θα φανερωσει τα μυστηρια του κοσμου
και θα τα διαλυσει στο οξυ λευκο της μερας.
Απο βαθυ και γηινο υπνο
θα σηκωθει τ ωραιο κορμι.
Τα ματια σου θα ζωντανεψουν,
θα κινηθουν τα βλεφαρα αργα
φτερα πουλιων πανω απ το κυμα
προς τον ηλιο,
και θα βουιζουνε στα μπρατσα σου οι μυες
οπως μελισσια στον αερα.
Πραγματα αορατα και ορατα
θα ηχησουν
τα πρασινα και τα βουνα
στη θεση τους
και τα νερα της θαλασσας
θ ανοιγουν και θα κλεινουν.